Recensie: Sister Act ***1/2

Dominion Theatre London
donderdag 2 mei 2024

foto © Johan Persson

Recensie:
Een echte publieksfavoriet. Dat is de goddelijke musicalkomedie Sister Act, naar de gelijknamige film uit 1992 met Whoopi Goldberg. De musical kan je dit najaar in de zeven grootste theaters in Nederland zien. Daar zal April Darby de titelrol voor haar rekening nemen van Deloris Van Cartier. In het Londense Dominion Theatre is dat niemand minder dan Beverley Knight die zowat iedereen naar huis zingt. Eerlijk? Hoewel Sister Act een musical is die onder andere rond het ensemble zou moeten draaien en de koorpartijen, voelt zeker het eerste deel als een one woman-show aan.

In Sister Act heeft Deloris haar vriendje Curtis Jackson (Lemar) iemand zien ombrengen. Ze weet van hem te vluchten en kan haar verhaal doen bij politiecommissaris Eddie Souther (Clive Rowe) die stiekem droomt van faam maar het tijdelijk zonder wapen moet stellen. Hij heeft al meteen door dat hij haar een onderduikadres moet zien te bezorgen omdat ze een belangrijke getuige is en er anders een reële kans bestaat dat de criminelen haar zullen ombrengen.
Zijn oog valt op een klooster dat Moeder-Overste (Ruth Jones) probeert te runnen. Het lot is haar tot dan niet goed gezind. Heel wat glasramen zijn stuk en kunnen niet vervangen worden omdat het geld hen ontbreekt. Of dat niet genoeg is, blijkt ook het klokkenluiden niet meer mogelijk wanneer een non aan het koord getrokken heeft en die naar beneden viel net als de klok, en daarbij een duif in zijn val vermoord heeft. Het ziet er dus naar uit dat het klooster verkocht zal worden en de nonnen verdeeld zullen worden over andere kloosters. Maar het onderbrengen van Deloris in het klooster kan hen wel al geld opleveren, al zal ze dan wel net als Deloris moeten liegen ten opzichte van de andere nonnen. En wil net dat een zonde zijn…
Deloris die als zuster Mary Clarence door het leven zal gaan in het klooster, weet een nieuwe wind te laten waaien door het klooster. Zo neemt ze het dirigeerstokje van Mary Lazarus (Lesley Joseph in de meest komische rol van allemaal, zo horen we zo onder andere even hiphoppen) over, leert ze de zusters in de maat én toonvast zingen op basis van hun stembereik en gaat ze voor een onorthodoxe benadering door in een hymne elementen van de gospel én rock 'n roll te integreren. Het gevolg laat zich raden: er komen steeds meer mensen naar de zondagsmis en de vrouwen krijgen ook media-aandacht. Maar ook Curtis en zijn bende volgen de media, weten Deloris te lokaliseren en trekken naar het St. Katherineklooster met slechts één doel: haar ombrengen.
Sister Act is grappig, ja zelfs behoorlijk cartoonesk naar het einde toe. Of Ruth Jones een offday had weten we niet, feit is dat ze behoorlijk nasaal klonk en dus wellicht wat ziekjes was. Dat ze niet steady klonk, zelfs

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

niet in het middenregister kan daar een verklaring voor zijn. Clive Rowe schittert in 'I could bet hat guy' waarin tot twee keer toe de kleren van zijn lijf getrokken worden tijdens twee snelle kledingwissels. Maar het is vooral de I want-song 'The life I never led', begeleid door piano en akoestische gitaar in het tweede deel dat Zuster Mary Robert (fenomenaal gebracht door Lizzie Bea) mag zingen en – terecht – het luidste applaus van de avond krijgt. Het is ook een dankbaar nummer voor Bea, die haar personage vocaal mag doen laten groeien in Sister Act met een bijzonder sterke performance tijdens deze song als hoogtepunt.

Hoewel de film al meer dan 30 jaar oud is, voelt deze musicalversie van Sister Act nog steeds als hedendaags aan. Het gaat immers over empowering (te horen in het ijzersterke 'Raise your voice') en feminisme (we zien vrouwen die zich niet laten doen en zich als groep verzetten tegen (toxisch) mannelijk gedrag). Daarnaast trekt de musical ook de lgbtqia+-kaart door de kleuren van de regenboog zo nu en dan boven te halen, en de lekker foute toer op te gaan door onder andere even YMCA van The Village People te integreren bijvoorbeeld. Of hoe het er zo wel erg dik op ligt hoe deze voorstelling een breed publiek wil pleasen.

De teksten van Glenn Slater (o.a. Love Never dies, School of rock en The Little Mermaid) op muziek van Alan Menken (o.a. Aladdin, Newsies, Beauty and the beast, The Little Mermaid, Hercules, The Hunchback of Notre Dame) zijn ok maar Alan weet muzikaal zijn eigen meesterwerk Beauty and the beast niet te evenaren.

Last but not least bevat Sister Act voor de liefhebbers ook voldoende Easter Eggs. Zo verwijst de musical onder andere naar Bat out of hell (For crying out loud), The sound of music en visueel naar het einde toe zelfs naar Wicked.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.